

Славчо Красински

Зимень спомень

Азъ виждамъ мойто родно село,
надъ него едъръ снѣгъ вали,
и презъ полята пжтъ поели
скрибуцатъ селскитѣ коли.

Най-бедната отъ всички хижи
това е нашта хижа тамъ;
и край огнището угриженъ
баща ми е приседналъ самъ.

Унесена въвъ дрѣмка блага
край него котката преде,
а мама прѣсна пита слага
въвъ подницата да пече.

Следъ туй до татко тя присѣда
и край огнището така,
седи замислена и блѣда
глава опрѣла на ржка.

Сега си спомня тя за мене —
кжде ли скитамъ по свѣта,
и нейнитѣ сълзи солени
полека капятъ въ пепельта.

И тя поглежда мълчеливо
къмъ двора ни съсъ тжженъ взоръ, —
отъ снѣгъ загрупанитѣ сливи
стоятъ срѣдъ тихия ни дворъ...